

Դ. ԴԵՄԻՐՃՅԱՆ

ՄԻՈՒՅՈՒՅ ՄԻՈՒԿԻՄԵ

ՆԿԱՐՆԵՐԸ
ՄԲԱՂԴԱՍԿՐՅԱՆԻ

ԵՏՆՈՒՄ

1936

ՅԵՐԵՎԱՆ

Դ. ԴԵՄԻՐՃՅԱՆ

Մ ՊՈՒՅՊՈՒՅ
ՍՈՒԿԻԿԸ

ՊԵՏՂԱՏ 1936 ՅԵՐԵՎԱՆ

I

Մի լերկիր կա—Հնդըստան,
 Մի մուկիկ կար ճըսճըստան
 Հնդըստանի անտառում,
 Կոկոս ծառի ծակոռում:

Ապրում եր նա իր համար
 Բարիքներում անհամար,
 Ու մի որ լավ, մի որ վատ
 Ուներ ապրուստ քիչ թե շատ:

Որը մի ճանճ, մի միջատ,
 Մի ծեղ, արմատ, ցորնի հատ
 Ուտում եր ու քեֆ անում,
 Խաղում, պարում իր բնում:

Իր անուանը Պուլ-պուլ եր,
Ազգանու նը Ճրատունի,
Հացը վայ-վայ — վոլ-վոլ եր,
Յերգը տատայ—նայ-նի-նի:

II

Եսպես մուկիկն ապրում եր
Վազվզելով վար ու վեր:
Ու մի որ ել ծանր ու մեծ
Իրան-իրան միտք արեց.

«Տունս կոկոս ծառի տակ—
Բերան չունեմ, թե՞ ճաշակ.
Ճանճ կերել եմ, ծեղ կերել,
Տեսնեմ կոկոսի համն ել»:

Ես ասեցն եր՝ մեկ ել դժմփ—
Ծառից կոկոսն ինչպե՞ս բռն
Ընկավ նրա առաջին...
Կոկոս, կաղին չէ՞ չնչին:

Կաղնի տեսակ, սեխի չափ,
Միջուկն անո՞ւշ, յուղալի՞,
Բայց կեղևն ե միայն հաստ,
Ահա ինչն ե ցավալի...

Ե՛ս քեզ կոկոս, ես ճարվեց.
Բայց ի՞նչ ոգուտ մոկկիկին...
Ինքը պատիկ՝ իսկ նա մեծ...

Վրա ընկավ Մուկիկը.
Բացեց իր սուր ճանկիկը
Կծեց, կրծեց, կրծոտեց,
Բան դուրս չեկավ, չաջողվեց:

Ու կոկոսի չորս կողմը
Ման ե գալիս Պուլպուլը.
Կեղևն հաստ ե, վո՞նց անի...
Ու սկսեց վուլ-վուլը.

«Ախր ի՞նչ ե, ի՞նչ կըլի
Տեսնեմ դրա համն, ելի՛:
Մի քիչ կոկոս, մի քիչ ջուր,
Գոնե մի կո՛ւմ, մի պուճոճը»:

Դու մի ասի, ընկնելուց
Ծակ եր բացվել կոկոսում.
Եդ վոր տեսավ, հիմի ել
Ծակից մտնել ե ուզում:

Բայց տեսեք ինչ պատահեց...
Ծակն ե պատիկ, ինքը մեծ.
Ծակիցը ներս չի մտնում,
Սովից ել ուշքն ե գնում:

Հաց ե լինում Մուկիկը,
Վո՞նց լաց չըլի Մուկիկը...
Սիրտն ուրիշ բան չի ուզում.
Նայում ե ու նվաղում:

Եսպէս լացեց, սուգ արեց,
Ենքան լացեց, սուգ արեց,
Հետն ել սովեց — լղարեց:

Վոր լղարեց — բարակեց,
Մեկ ել, ընը՝ ճանճի պէս
Ծակից մտավ, գնաց ներս:

III

Ե՞ս ինչ եր, տո՛, վո՞նց չեղավ,
Ես ծակիցը վո՞նց ներս մտավ. —
Վո՞նց, ա՛յ նայիր. — ես քեզ մո՛ւկը,
Ես կոկոսը, ես միջուկը:

Դե քեֆ արա, ոխան, ոխան,
Դե, պար արի — տարա, նանան,
Դե, միջուկը կեր ու կրծի՛ր,
Կեր միջուկը, հյուսթը խմի՛ր:

Համ ուտում ե, համ ել պարում,
Համ պարում ե, համ ել չերգում. —
«Ինքս Պուլպո՛ւկ, պարս տուտո՛ւկ,
Ել ի՞նչ վայ. վան, ել ի՞նչ վուլ-վուլ»

Եսպես թռչում ծափ ե տալի
Պար ե գալիս ռանգի, լալլի,
Ջան, գոռում ե, տարա՛յ նի-նի,
Այ թե քեֆը ինչպես կը՛լնի:

IV

Ես վոր եսպեա կերավ մաքրեց,
Առաջ փոքր եր, հիմի տռզեց,
Տռզեց, դառավ խոշոր մի մուկ,
Ընկավ կողքին, քնեց խորուհկ:

V

Մեկ որն անցավ, չեկավ նոր որ,
Ե՛հ, մուկիկը վեր կացավ, վոր
Փռճ կոկոսի ծակից դուրս դա, —
Ախր դուրսը գործ կա, տուն կա:

«Հավ եր, կերանք բավականին.
Հիմի գնանք մենք մեր բանին»:
Հեշտ ե ասել... ասպմ, փորձիր,
Մի կոկոսի ծակից անցիր...»

Մոտեցավ վոր ծակից դուրս գա...
Պահո... տեսավ ճամբա չըկա —
Ինքը խոշոր՝ ծակը պուճուր,
Ե՛դ ե, մնաց — բայց մնա ուր...

Հաց ե լինում Մուկիկը,
Վո՞նց լաց չըլնի Մուկիկը...
Տոգըել ե կոկոսում,
Մնացել ե նեղ փոսում:

VI

«Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ. վո՛ւյ, վո՛ւյ,
վո՛ւյ,

Տու՛նդ քանդվեց, ա՛յ Պուլպուլ,
Ել յե՛րբ կուտեմ ցորնի հատ,
Ճիճու, միջատ, ճանճ, արմատ:

Տու՛նս մնաց բըրիշակ,
Ինքս ել եստեղ անփեշակ,
Բան ու գործս թող արի,
Յեկա դառա խեղճ գերի:

Ինչի՞նչ եր պետք կոկոսը,
Լավ չե՞ր իմ տուն, իմ փոսը,
Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ. վո՛ւյ, վո՛ւյ, վո՛ւյ,
Հիմի տեղն ե քեզ, Պուլսպո՛ւյ:

Ախր ի՞նչ բան ունեցիր՝
Գացիր կոկոս ուտելիր...
Չոռ ուտելիր՝ լավ չե՞ր, հը՞,
Ցավ ուտելիր՝ լավ չե՞ր, հը՞...

Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ, — զահրու՛մար,
Դե լա՛ց, մնա՛ քեզ համար»:

Եսպես լացեց Մուկիկը,
 Ենքան լացեց Մուկիկը,
 Հետն ել սովից լղարեց.
 Վոր լղարեց, — բարակեց,
 Մեկ ել, ըհը՛, սուս ու փուս,
 Ծակից նորից լեւալ դուրս...

Ե՞ս ինչ եր, տո՛, ես վո՞նց լեղավ,
 Ես ծակիցը վո՞նց դուրս լեկավ.
 Վո՞նց... Այ, նալի՛ր, — ես քեզ մուկը,
 Ե՛ն կոկոսը, ե՛ն՝ միջուկը:

Տեսա՞ր լավ բան, կեցցե՞ս, Պուլ, պո՛ւլ,
Տո՛, ել ի՞նչ «վա՛յ», ել ի՞նչ «վո՛ւլ-
վո՛ւլ»...

Տո՛, քե՛ֆ արա, ոխա՛յ, ոխա՛յ,
Դե, պա՛ր արի, տարա՛յ-նի-նա՛յ...

Համ թռչո՛ւմ ե, համ պարո՛ւմ ե,
Համ լերգո՛ւմ ե, համ կանչո՛ւմ ե. —
Ձա՛ն, քե՛ֆ արա, տարա՛յ-նի-նի. —
Ա՛յ, թե քե՛ֆը ինչպե՞ս կըլ՛նի:

Պատ. խմբագիր՝ Եղ. Չոփուրյան
Տեխ. խմբագիր՝ Ե. Դանշո
Նկարներ՝ Մ. Բաղդասարյանի
Սրբագրիչ՝ Ս. Շահբազյան
Գլավիլիսի լիագոր Հ — 1103

Հրատ. 3730, Պատվեր 961, Տիրաժ 10000.

Հիտոդրաֆիա Պետհրատի տպարանի,
Յերևան, II Գնդանի, № 4

ԳԻՆԸ 50 ԿՈՊ.

Դ. ДЕМИРЧЯН
МЫШЕНОК ПУИПУЙ

Гиз ССР Армении, Ереван, 1933